

Esperar i actuar amb alegria

Les preguntes que fan a Joan Baptista expressen bé l'estat d'ànim que hi havia a Israel a l'època del naixement de Jesús: esperaven un Messies, un Salvador...i, en algunes, aquesta espera s'havia transformat en impaciència. Podem constatar que no tots esperaven el mateix: per això hi ha un "bombardeig" de preguntes diverses a Joan baptista...

I nosaltres, esperem alguna cosa o algú? La societat actual a vegades és considerada com una societat depressiva. Vivim moltes decepcions, tribulacions i ja no esperem res o quasi res.

Entrar a l'Advent és tot el contrari: és esperar-ho tot, és obrir-nos al misteri de l'Amor encarnat. L'Advent és un temps per mirar cap endavant, no cap enrere. El passat no el podem canviar, però el present i el futur sí.

Tradicionalment el tercer diumenge s'anomenava el diumenge de "Gaudete", que vol dir en llatí: "alegreu-vos", "estiu alegres". Però, és lícit estar alegres havent-hi tantes guerres, tants problemes i tanta misèria...?

Evidentment, no es tracte d'una alegria qualsevol. Es tracte d'una alegria profunda de tenir confiança en l'actuació de Déu, en els seves promeses. Es tracte de l'alegria de la nostra comunitat, alegria d'acollir la Paraula de Déu, alegria d'una vida fraterna, alegria d'anunciar que el Regne de Déu és a prop.

Joan Baptista donava testimoni de la llum, era una veu que cridava en el desert. Nosaltres estem tots cridats a ser "joans Baptistes", a ser veus que anuncien la nostra esperança: l'avinguda del Regne de Déu. I no es tracte només de paraules, de dir-ho. Es tracte de viure-ho, d'encarnar-lo...de ser veus "encarnades". La coherència entre paraules i actes és font d'una profunda alegria. Esperem el Regne de Déu, i per això ja ens mobilitzem amb alegria, ara i aquí, per construir-lo i començar a viure'l.

P.L.